

SÁNTA MIRIÁM

0.

Arcokat csókolok
Eltűnik róluk
a homlok a szem az orr
És mi marad csak a száj
Nyelvem a nyíláson áttolom
Elkezdenek hullni a maszkok
Jobbra
Balra
Előre
Hátra
Forgatom a nyelvem
Nem tudod ezt elképzelni most
Reszketsz tőle
mert fekete vagyok és hideg
megközelíthetetlen
És odabent áll a sarokban
fallal szemben a kislány

00.

Azt mondta Krasznahorkai
nyugtalanítják a fák
Mostanában fél tőlük
mert látja gyökereiket
Miért akarnak ennyire élni
Nem tudja most már
a gyökerük nélkül látni őket

Kibomlik a cipőfűzőm
és meg kell állnom
hogy visszatuszkoljam
a bokám alá
a cipő széle mögé

Csokorra csak a lúzerek kötik
Mondta egyszer valaki nekem
2006-ban

De ahhoz hogy visszagyúrd a fűződ
és bogra kösd a szándékaid

fel kell emelned a lábad
hogy megjelöld a területet

A fa kérgének támasztom
bedugdosom a fűzőt
bocsánatot kérek a fától
Nem tudom miért akarok
ennyire élni
Csak mások gyökereit látom

Kelet-Európa

a viaszosvászonra lehulló
margarinos
parizeres
kecsapos
kenyér
morzsája

Nagy fekete város

Csak ennyit tudott mondani.
Hogy melyikünk, nem tudom.
A csonka légtérben hirtelen sötét,
visszafordulás. Nem akarja látni
a peremen csókolózó szerelmespárt,
én sem. De látjuk.
Nagy fekete város és nagy fekete kutya,
kutya egy város ez,
mégis én nyalom a kezét.
Hogy kiét, nem tudom.
Csak ennyit tudott mondani,
a nagyapja nem volt jó tanár.
Azután észrevétlenül
feloldódott benne a határvidék,
hűségesen behúzta a farkát.
Álmában újra nagy fekete kutyák
harapják a homlokát.
Szemében ott a háború képe,
amelyet a lélegzetével fest meg.
Az utcasarkon megfagy a levegő,
lélegezni tanulok utána.